

Cô gái thảng tư

Truyện ngắn của **Chu Thuý Anh**

Một câu chuyện lơ lửng giữa hư và thực. Thực ở con mắt quan sát tinh tế nhiều cảm xúc, chăm chú đến mọi chi tiết nhỏ nhoi nơi mảnh vườn thiếu tay người chăm sóc, hay khoảng lặng rất thân phận của nhân vật. Hư ảo là niềm hoài vọng pha lẫn những dự đoán, tiếc nuối của một tình cảm khe khẽ và trong trắng... Và, điều đáng nói nữa với bạn đọc, tác giả của nó vừa bước sang tuổi 18. Với truyện ngắn đầu tay này, có thể cô sẽ được bạn đọc đặt một hy vọng.

Khanh nói với tôi rằng rồi Khanh sẽ giới thiệu tôi với cô gái ấy, cô gái có đôi mắt rất trong, và long lanh.

Lần lần tiên Khanh nhìn thấy cô ấy là khi Khanh chuyển đồ về đây. Khanh thuê được căn phòng nhỏ trên gác hai, đối diện với nhà cô. Khanh thấy cô ngồi trong vườn, ngồi im gần như bất động. Khu vườn tươi tốt nhưng lộ rõ một vẻ hoang dại. Giữa cái thành phố khói bụi và ồn ào này, người ta thì nhau dựng lên những hàng rào sắt và thép gai, riêng khu vườn vẫn giữ một rào ô rô xanh rì, một khu vườn có rào ô rô giữa lòng thành phố! Mang tiếng là giữa lòng thành phố, nhưng thực ra nó nằm trong lòng một con ngõ nhỏ, nhỏ tới mức chỉ đủ để hai người đi sống đôi mà nếu Khanh dắt thêm chiếc xe của mình thì sẽ chẳng còn đủ chỗ. Tuy vậy nó rất hợp với Khanh, cũng chẳng cần sống đôi với ai lúc này. Khanh lên đây để học.

Minh họa của **Trịnh Tú**

Nhưng không hiểu sao cô gái ấy đã thu hút Khanh. Có thể bởi dáng vẻ im lặng của cô, có thể bởi đôi mắt trong veo và sâu hun hút. Nó có một vẻ huyền rũ bí ẩn đối với Khanh, nhưng dù vậy, Khanh chưa bao giờ cố gắng đánh bạo làm quen. Nhưng một lần, cô em gái của cô đã nói chuyện với Khanh. Cô em cũng xinh đẹp và mảnh dẻ như cô chị, nhưng đôi mắt cô bé thăm sâu một nỗi buồn mênh mang. Cô chào Khanh qua hàng rào ô rô khi Khanh đang đứng trong con ngõ nhỏ xiu, ngó sang khu vườn. Cô hỏi xem Khanh có muốn vào chơi khu vườn đó không? Đây là một đề nghị gây ngạc nhiên. Bởi ở thành phố, người ta ít biết hàng xóm của mình là ai. Dường như sau rào ô rô xanh rì ấy, mọi thứ vẫn vẹn nguyên như cả từ thế kỷ nay, thời gian đọng lại, và không trôi nữa, sau rào ô rô ấy. Và Khanh nhận lời.

Cô em mở chiếc cửa gỗ có những tai nắm xinh xinh - kết quả của ba ngày mưa rả rích - bên cạnh cửa. Khanh bước vào khu vườn có một lối đi rải sỏi và hai bên là thảm lá mục ẩm ướt. Cô em để Khanh lại ngắm những thứ đó, biến mất sau chiếc cửa gỗ của căn nhà và trở ra với cốc nước và một chiếc ghế con. Cô dặn Khanh hãy ngồi chơi uống nước và nói chuyện với chị cô, nếu cần gì cứ gõ cửa cô sẽ ra. Cô em chào Khanh, rồi biến mất rất nhanh, hết như lúc đầu, làm Khanh có cảm tưởng cô đang lướt chứ không phải đang đi. Còn mình Khanh ngồi lại giữa khu vườn rộng, và một cô gái. Khu vườn trồng đầy cây ăn quả. Những quả chín không ai ăn rụng xuống thảm rồi mục ra như lá. Một vài quả còn sót lại trên cành trông cũng còi cọc và xấu xí lắm. Nắng ở đây có màu trắng xanh chứ không phải màu vàng. Và cô gái, cũng trắng xanh, ngồi yên lặng dưới một gốc cây. Những quả chín rụng đầy dưới chân cô, xung quanh, những con chim lách chích nháy nhót mổ quả. Mọi thứ đều mới lạ đối với Khanh. Khanh yên lặng, mắt một lúc để quan sát những thứ ấy rồi mới cất được một câu chào. Cô gái không đáp lại. Cô quay về phía Khanh, mỉm cười. Khi cô cười, mắt cô sáng hơn một chút, nỗi buồn trong đôi mắt ấy trong hơn một chút, và má cô có nét gì đó như là hơi phơn phớt hồng. Khanh ngỡ ngàng trước dáng vẻ đó, đánh bạo hỏi chuyện cô. Nhưng cô không trả lời. Cô vẫn mỉm cười. Khanh nhắc lại câu hỏi đến khi toan tức giận nghĩ sau cái dáng vẻ đẹp đẽ ấy có thể là một sự kiêu kỳ khó chịu đến vậy, thì Khanh chợt nhận ra nụ cười ấy, ánh mắt ấy, tất cả đều dịu dàng và không chút điều cốt. Lòng Khanh dịu lại. Nhưng ngay sau đó, có một nỗi sợ hãi xâm chiếm Khanh thấy sợ cái không gian im lặng và tĩnh mịch của khu vườn. Sợ sợ nắng màu trắng xanh trên đôi má đã cổ hồng lên mà vẫn còn nhợt nhạt của cô gái ngồi bất động. Khanh vội bước về phía cửa. Vừa lúc ấy cô em đi ra, với con mắt bình thản và nỗi buồn đọng sâu nơi đáy mắt. Cô nói chị cô không thể nhìn, và cũng không nói được. Nhưng chị cô có thể nghe và cô xin Khanh hãy ở lại nói chuyện vì đã lâu lắm không có người lạ nào vào đây, nói chuyện với chị cô. Cô nói hơi dài, rồi đứng im, nhìn thẳng vào Khanh như chờ đợi. Và Khanh ở lại ngồi trên chiếc ghế, gần như run lên giữa tiếng chim lách chích và nhìn không chớp cô gái đang ngồi bất động dưới gốc cây, má cô đã thôi ửng hồng vì nụ cười không còn nữa và mắt cô đọng cả một trời những nỗi buồn trong veo.

Đêm hôm ấy Khanh đã ngủ rất sâu, và hôm sau, khi đã bình tâm lại, khu vườn ấy vẫn không thôi ám ảnh. Có một điều gì đó thôi thúc Khanh bước vào nơi ấy một lần nữa. Khanh chờ đợi suốt một ngày dài, một buổi sáng, một buổi trưa, một buổi chiều, đến khi trời tối mịt. Chiều hôm sau mới thấy cô em xuất hiện gần rào ô rô và thật may vì Khanh đã không phải cất lời trước. Khanh lại ngồi trong khu vườn có những đốm nắng màu trắng xanh, với cô gái mỉm cười dưới gốc khế có những quả chín rụng đầy dưới chân mà trên đầu cô hoa khế vẫn li ti tím trắng. Khanh ngắm khu vườn hoang sơ, ngắm cô gái có đôi mắt mang màu nắng, đôi mắt không thể nhìn thấy được. Không một người khiếm thị nào có đôi mắt đẹp như thế, đôi mắt đẹp hơn tất cả những đôi mắt mà Khanh từng gặp. Mắt cô ánh lên màu trong veo và ấm áp của nắng đầu hạ. Khanh không biết tên cô gái, và Khanh cũng không bao giờ hỏi, bởi Khanh đã gọi cô là Cô Gái Thảng Tư - cô gái có màu nắng thảng tư trong đôi mắt.

Chiều hôm đó Khanh đã thấy khu vườn ấm áp hơn. Nắng vẫn xanh và cô vẫn ngồi yên lặng, nỗi sợ hãi đã vơi đi một nửa và niềm dễ chịu tăng lên gấp đôi. Cô em vẫn lặng lẽ đem cho Khanh chiếc ghế cùng cốc nước, trao đổi những câu ngắn gọn hết như lần trước. Nhưng hôm sau thì Khanh đã làm cô nán lại thêm một chút, và nhờ đó Khanh biết được trước đây chị cô cũng có một đôi mắt đẹp biết nhìn, một chiếc miệng xinh có giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng như cô. Nhưng sau một trận ốm, khi gia đình đã chuẩn bị quần áo, chõu nấu một bát cơm úp cùng quả trứng luộc và đôi đĩa tía hoa cho cô, thì cô từ từ bình phục, nhưng giọng nói và ánh mắt của cô đã ra đi. Mọi người đều ngỡ ngàng. Cô cứ xanh rớt như tàu lá, ngoan ngoãn như một con mèo con, sáng sáng ra ngồi dưới khu vườn. Suốt bao nhiêu năm đã như thế. Cô em bảo chị ngồi nghe những lời ca của lá và câu chuyện của chim. Khanh biết hai cô có một bà mẹ, bố các cô đã mất từ lâu, nhưng bà mẹ đang sống cùng, Khanh chưa bao giờ nhìn thấy.

Khanh vẫn sang khu vườn đó với Cô Gái Tháng Tư, đã quen với nụ cười đáp trả của cô. Khanh kể với cô những chuyện vặt vãnh và vì cô không thể trả lời được nên cô mỉm cười. Khanh lại có cảm giác thân thuộc và êm ái như trước đây, khi Khanh vẫn ngồi với con mèo yêu quý của mình.

Khanh ngồi với cô mỗi buổi chiều, để nói về những chuyện người ta không thể nói với ai khác. Và khi chuyện đã hết thì Khanh đàn cho cô nghe. Cây ghita Khanh đã chơi từ rất lâu không phải một cây đàn chuẩn về âm thanh nhưng Khanh tin nếu như Cô Gái Tháng Tư nghe và cảm thông được những câu chuyện của Khanh thì cô cũng sẽ cảm thông được tiếng đàn. Và vì thế ngoài những tiếng chim lích chích, đôi khi khu vườn còn có thêm tiếng ghita bập bùng, chậm chạp nhưng nhịp nhàng như khi ghé sát tai vào lồng ngực, ta nghe tiếng trái tim cũng chậm chạp và nhịp nhàng như vậy. Khanh đã ngồi với cô biết bao nhiêu chiều nắng và chiều gió, bao nhiêu chiều mây xám xịt bầu trời khi những tia nắng trắng xanh cũng không xuống nổi khu vườn. Chỉ lúc trời mưa tầm tã, Khanh mới ngồi lại trên căn gác của mình, nhìn qua song cửa thấy rào ô rô mướt lên trong gió. Và Khanh chơi những bản nhạc của Khanh, những bản nhạc Khanh viết chẳng riêng cho ai hết. Khanh tin rằng bản thân mỗi giọt mưa cũng tạo nên một âm thanh riêng biệt và khi tiếng đàn của Khanh hoà lẫn trong bản giao hưởng của vạn vạn hạt mưa đó, Cô Gái Tháng Tư sẽ nghe nó rõ hơn và thấy nó hay hơn. Vì thế, Khanh chơi đàn vào những chiều mưa và ngồi bên cô suốt những chiều còn lại, tất cả các buổi chiều.

Nhưng một hôm Khanh không thấy cô gái đâu nữa, hôm sau và hôm sau nữa. Cả cô em và cô chị như tan vào lòng đất. Ngôi nhà im lặng. Khu vườn im lặng. Khanh thấy những quả khế sắp tan ra giữa thảm lá mục mà những con chim thì đã bay đi đâu mất. Đã bao nhiêu lần Khanh muốn gõ cửa hỏi thăm cô gái rồi lại thôi. Đến khi lòng kiên nhẫn đã gần như không giữ nổi Khanh nữa thì lần đầu tiên, Khanh thấy ngôi nhà mở cửa, khu vườn mở cổng và những người khác bước vào. Tất cả đều lặng lẽ. Những người khách thưa thớt, mặc áo đen, làm những cuộc viếng thăm im lặng và buồn tẻ. Một vài người hàng xóm ghé sang. Cô Gái Tháng Tư tan vào lòng đất, còn cô em đáng yêu của cô chị, với nỗi buồn thắm hơn trước và vàng khăn trắng trên đầu. Khanh nhận ra bà mẹ vì bà là người ở lại giữa những người khách lặng lẽ đến và đi. Khu vườn có thêm những vòng hoa trắng. Khanh nghỉ học ba ngày chỉ để nhìn sang khu vườn đó, ngồi im, qua chấn song cửa sổ, thấy rào ô rô vẫn xanh rì, cây khế nở hoa tím ngắt, thảm lá ẩm ướt có thêm một vài tai nấm mới và những vòng hoa thì cứ trắng lên xa xót.

Bà chủ nhà nói với Khanh ngôi ấy bị ma ám. Cả gia đình ấy bị ma ám và vì thế hàng xóm không ai dám lại gần đó cả. Bà bảo Khanh hãy tránh xa khu vườn đó ra và nói thêm rằng cô gái mất đi có khi lại tốt cho con ngõ này.

Khanh thấy người ta cắt trụi rào ô rô, đốn những cây ăn quả tán sum sê khu vườn ngập nắng và những tai nấm vì không quen với ánh sáng ấy, héo rũ và khô quắt lại. Gia đình cô gái chuyển đi đâu chẳng rõ. Khanh nhìn qua chấn song, thì bắt gặp một chấn song khác, cũng bằng sắt và kiên cố như phòng trọ của Khanh, sơn màu vàng chứ không xanh rì rậm rạp như rào ô rô cũ.

Khanh chưa kịp giới thiệu cô gái ấy với tôi, cũng không viết nổi bản sonat nào tặng cô. Nhưng Khanh quả quyết rằng người ta không thể chôn cô, bởi hôm người ta đưa quan tài cô đi, Khanh đã thấy cô ngồi khóc dưới gốc khế, mỉm cười, rồi từ từ đứng dậy và bay lên trời cao, nơi những tia nắng rất hồng và không xanh một màu xanh trắng, nhợt nhạt như qua khe lá.